

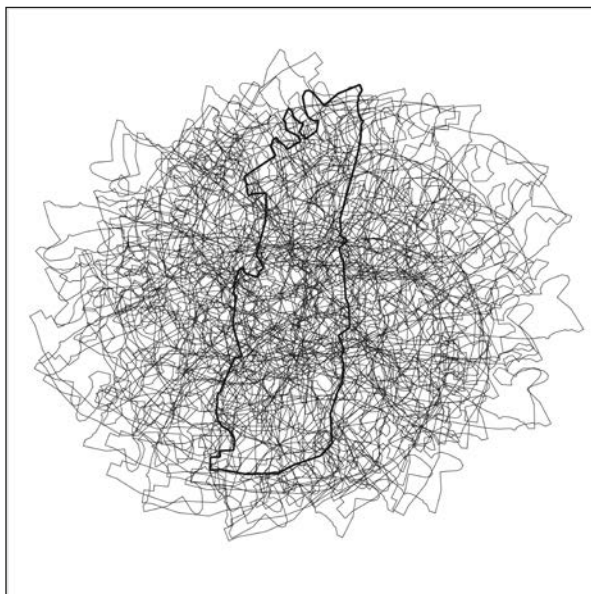
Turczi István

Mars poetica*Dávid fiannak*I.
Családi legendárium

Minden kezdet kezdetleges. A családi legendárium Tésáig lapoz vissza. Tésa: félig Tündérlak, félig táj-jellegű pénznyelő. Lent az Ipoly, fent a Börzsöny, nyaralóknak közelebről palóc diznilend. Másként az atyai nagyszülők egykor volt tényleg keserves küzdelmeinek népmesei motívumokkal tarkított emlékhelye. Innen már el lehet indulni. Felfelé, például, egész a nadrágszíjtelek magaslati pontjáig, ahonnan éjjel, mondhatni, szédítő az égi panoráma. Magamban csillagterápiának neveztem el, olyan elnevezős fajta vagyok, amikor esténként 10 óra, vagyis a gyerek villanyoltása után megindultam a kaptatón az öreg diófán túlra az eget bóklászni. Itt jön be a legendárium. Ami arról szól, hogy egyszer (de akkor biztosan) a villanyoltásban amúgy sem igen fényeskedő 8 és fél (!) éves egyfiam egyanya zajos fürdőszobai vizitje alatt utánam settenkedett. Puha, széles, óriásbébi-léptekkel, mint a rajzfilmekben. Ő is, ő is. Kis karját az ég felé lendíti. Nevezném szimbolikus pillanatnak, de itt még nem tartunk, különben is hűvös van. Pokrócot rá, karomba fel, összebújás. Mese indul. Csillagmozi, alámondással. Előbb a Hold. *Most akkor kifli vagy sarló? És mi az a sarló? Olyan éles, hogy levágná a vörös macsi fejét?* Macska, Hold kivégezve. Átteszem a másik karomra. Nehéz gyermek, jó húsban van, mióta van. „Kis vas gyúró”, mondaná Gizi néni, a valamirevaló szomszéd, sőt mondja is, ha kell, ha nem. *Ki húzza a Göncöl szekerét? Rajta ül a Fiastyúk? Most akkor Göncöl vagy Nagy Medve? Attól nagyon félnek a tyúkok.*

Turczi István 1957, Tata. József Attila-díjas, Babérkoszorú-díjas és Prima Primissima díjas magyar költő, író, műfordító, szerkesztő, egyetemi doktor, irodalomszervező, a Parnasszus költészeti folyóirat és kiadó alapító főszerkesztője. Legutóbbi kötete: Szeresd a vándort – Történetek versben, Scholar, Budapest, 2018, (Scholar versek).

Miért nem Sarokcsillag? Kik laknak rajta? Ha nem, nem, de miért nem?! Beszívja a látványt, mintha levegő volna. Közben zenei képzésben is részesül – tücsök által homályosan. Türelmem próbája ez az este, pedig rajongása tárgya, akár egy freskó, mozdulatlan. Megvár minden kérdést, megvár minden választ. Csodáltatja magát akár hajnalig. Meddig őrzi meg a véletlen ezt a delejező tágasságot, morfondírozom, miközben széles pályáin kering az éj velünk. Érzem, hogy megremeg; fázik. Egyanya penge hangja jósolja a vést, de ő nem tágít. Nem fáznak a csillagok? Mikor utazunk oda? Mi lesz, ha egyszer leesnek? És a bolygók, ugye, bolyognak? De ha csak bolyonganak, miért nem az a nevük, hogy bolyongó? Ha az ég ábrái mind összeszaladnak tiltakozásul, az anyai szigor akkor is beparancsolt volna minket. Másnap többszöri hízelkedés, fogadkozások után nyáresti kalandunk megismételve. Már fényév, műhold, Tejút, üstökösök; felsőbb osztályba léphet. Nagypjától hétvégén ajándékot kap. Úgy forgatja le-föl a műanyag fedelű, saszegre fogatott, keménypapírra festett csillagtérképet, mint aki az életével játszik.

Kassai Andrea: Káosz (részlet)